

27-ÅRIGE FREDERIKKE BAR PÅ EN FRYGTELIG HEMMELIGHED:

“Jeg blev gruppevoldttaget og fortalte det først fem år senere”

Frederikke er 18 år, da hun tager til England for at arbejde, men en aften sker der noget, som kommer til at ændre hendes liv for altid. Hun bliver voldttaget af fem mænd. Og der går fem år, før hun siger det til nogen

Fortalt til TINE SANDORF | Foto: CHRISTINA LYKKE

Jeg er alene på hotelværelset, da jeg kommer til mig selv igen. Jeg sætter mig op i sengen og tager et lagen omkring mig. Forvirret. Træt. Min krop ryster. Det gør ondt i mit underliv. I mit hoved begynder det at gå op for mig, hvad der er sket. Sengen er rodet, og der er en kæmpe stor blodplet midt på lagnet. Klokken er omkring fem om morgenen. Jeg skal være på arbejde om en times tid. Det er det eneste, jeg kan tænke på, selv om mit liv lige er blevet vendt op og ned for altid.

Sportshold på hotellet

Da jeg er 17 år og går på hf har jeg lyst til at komme ud og opleve verden. Jeg er ikke særlig god til engelsk, og jeg beslutter mig derfor for at holde en pause fra skolen og lære sproget et sted, hvor de ikke taler andet. Derfor søger jeg job i England, og så snart jeg bliver 18 år, siger jeg farvel til Danmark og tager af sted for at være tjener på et engelsk hotel. Jeg falder godt til, får masser af venner og lærer sproget meget hurtigere, end jeg havde turdet håbe på.

Efter jeg har været der nogle måneder, får hotellet besøg af et udenlandsk sportshold, som skal bo der i tre uger. De skal have morgenmad, frokost, aftensmad og mellemmåltider, så vi er nogle stykker fra teamet, som bliver udvalgt til udelukkende at sørge for dem. De spiser som rovdyr, så der er meget at lave. Det er nogle hårde uger, men jeg elsker at være der, så det gør mig ingenting. Slet ikke fordi jeg har det så godt med alle mændene fra holdet. De er så søde og rare, og specielt en af dem taler jeg rigtig godt med. Han er pæn og sød, og han kommer tit og taler med mig, når jeg har fået fri fra arbejde. En aften spørger han mig, om han ikke skal følge mig hjem, men det synes jeg ikke, er en god idé, og det accepterer han. Som ansat på hotellet

må jeg ikke have noget kørende med gæsterne. Alligevel bliver jeg inviteret med til deres afslutningsfest i loungen på hotellet, aftenen før de skal hjem. Jeg har fået lov af min chef til at deltage, og jeg har taget min veninde med for ikke at være der alene. Det er en god fest. Vi får lidt at drikke, og ham, som jeg har et godt øje til, flirter med mig. Ud på aftenen spørger han, om jeg vil med op på hans værelse. Det vil jeg ikke i første omgang. Jeg vil ikke gå fra min veninde, og jeg plejer aldrig at gå med en mand første aften. Slet ikke når det også er imod hotellets regler. Men han er jo sød, og da jeg fortæller min veninde om tilbuddet, siger hun: “Gør det! Hvornår får du ellers sådan en chance? Han er jo skidelækker.”

Jeg overbeviser mig selv om, at det er en god idé at følge med ham.

“Jeg har en overraskelse”

Vi ender på hans værelse ved et-tiden, hvor vi hygger og snakker. Jeg tænker, at sådan en engangsting vel er okay. Han er jo virkelig sød, og tanken om at besøge ham i hans hjemland en dag strejfer mig. Vi lægger os ned på sengen. Kysser og nusser. Han tager tøjet af mig og sig selv og lægger sig halvt ind over mig, mens vi kysser. Jeg dropper mine tanker om, at jeg ikke skulle være gået med derop. Det føles helt rigtigt, og det kilder i maven. Men pludselig stopper han op. Kigger mig i øjnene. Jeg bliver lidt forvirret, men han smiler stadig, mens han siger: “Jeg har en overraskelse til dig!”

Jeg bliver forbavset. Hvad har han mon fundet på? Men inden jeg når at tænke mere, står en af hans holdkammerater ved siden af sengen i den side, hvor jeg ligger. Han er nøgen! Jeg har slet ikke set, hvor han kom fra. Jeg har kun haft øjnene på ham, jeg ligger i sengen med. “Hvad sker der?” er det eneste, jeg kan tænke. Jeg er paf, og inden jeg rigtig når at sige noget,

åbner toilet døren sig. Det er tre af hans andre holdkammerater. De vælter ud fra toiletet i hvide boksershorts. Griner, fjoller og taler om, at nu skal jeg rigtig have, imens de kommer over til sengen. Jeg råber nej, men det er, som om de slet ikke hører, hvad jeg siger. De overmander mig. De er nogle store mænd, og der er fem af dem.

Aftenen går fra at være skøn til at blive et mareridt på et splitsekund! Jeg råber og prøver at slippe løs, men det er umuligt. Jeg kan ikke gøre noget, og det ender med, at de tager mig med magt alle fem på skift. Imens den ene holder mig fast og gør sig færdig, står de andre bare og griner og snakker imens. De har en fest. De vender og drejer mig, som var jeg en kludedukke. De rører på mig overalt på kroppen.

Det eneste, jeg kan tænke på, er, om jeg skal dø nu, og jeg er bange for mit liv, hvis jeg gør noget, som kan få dem til at slå mig ned. Så klappen går ned, og det er, som om min sjæl flyver ud ad vinduet, så der kun er min krop tilbage inde i værelset. Jeg forestiller mig, hvad der er uden for vinduet. En hvid bænk. En parkeringsplads og en meget grøn græsplæne. Der er så fredeligt derude. Men imens min sjæl og mine tanker er udenfor, bliver min krop mishandlet over flere timer indenfor.

Det er aldrig sket!

Da jeg kommer til mig selv igen efter voldtægterne, er jeg helt alene i rummet. Jeg sidder i sengen og prøver at få et overblik over, hvor mit tøj er, da døren pludselig åbner sig. “Åh nej, hvad sker der nu?”, er det eneste, jeg kan tænke.

Der kommer en mand ind ad døren i boksershorts. Det er ikke en af dem, som har voldtaget mig, men en af deres holdkammerater. Jeg er forvirret, men jeg er ikke i tvivl om, hvad der er sket. Blodpletten og mit svidende underliv er et tydeligt

Steder, som hjælper voldtægts ofre:

* **LANDSFORENINGEN ‘HJÆLP VOLDSOFRE’** hjælper personer, som har været udsat for vold, herunder også voldtægt, med alt fra advokatbistand til psykologhjælp. Foreningen har kontaktpersoner og lokalforeninger flere steder i landet, hvor det er muligt at komme i kontakt med andre, som har været udsat for vold og voldtægt. Se mere på: voldsofre.dk.

* **CENTER FOR VOLDTÆGTSOFRE** kan tilbyde akut hjælp til voldtægts ofre samt psykologhjælp. Der er otte centre rundt om i landet. Se mere på: voldtægt.dk.

* **OFFERRÅDGIVNINGEN** har afdelinger i hele Danmark, som kan hjælpe, hvis du har været udsat for blandt andet voldtægt, eller hvis du er pårørende til en, som har. Se mere på: offerradgivning.dk.

bevis. Jeg er bange for, hvad han vil. Skal mareridtet fortsætte? Jeg råber af ham: "Skrid! Jeg ved, hvad I har gjort! Jeg ved, hvad I har gjort! I har gjort det før!"

Men i stedet for at reagere voldsomt på det, jeg siger, siger han bare: "Nej, der er ikke sket noget," mens han sætter sig ned ved siden af mig. Han lægger en arm om mig og siger, at hans holdkammerater aldrig kunne finde på at gøre mig fortræd. Ham, jeg gik op på værelset med, er helt vild med mig, og han eller nogle af de andre kunne aldrig finde på at gøre sådan noget, bliver han ved med at gentage.

Jeg bliver endnu mere forvirret. For jeg ved jo, at der er sket noget på de krøllede lagner. Men han er så fasholdende og upåvirkelig. Som om det, at jeg sidder der, er det mest naturlige i hele verden. Han hjæl-

"Jeg råber nej, men det er, som om de slet ikke hører, hvad jeg siger"

per mig i tøjet og følger mig hen til døren, inden han siger farvel og lukker døren.

Jeg er helt rundt på gulvet. Selv om jeg næsten ikke kan gå, fordi det gør så ondt i mit underliv, begynder jeg langsomt at overbevise mig selv om, at han har ret. For jeg ønsker jo også selv, at det ikke var sket. Det er min egen skyld, fordi jeg gik med ham, bliver jeg ved med at sige til mig selv. Jeg føler mig så skyldig, og jeg vil helst bare glemme det. Jeg kan jo ikke sige det til nogen, for hvis min chef finder ud af, at jeg er gået op på værelset med en gæst, mister jeg mit job.

Jeg står i et fremmed land. Helt alene. Jeg kan ikke overskue konsekvenserne af at komme ud med sandheden. Det eneste, jeg kan fokusere på, er, at jeg skal være på arbejde lige om lidt. Så jeg tager hjem til min lejlighed, går i bad og kæmper mig i tøjet for at tage tilbage på hotellet og starte min vagt.

En stor klump i halsen

Da jeg kommer tilbage til hotellet, er der ikke gået meget mere end en time. Der er masser af virvar. Ikke fordi min verden lige er braset sammen, men fordi sportsholdet skal hjem. Alle mine kollegaer taler om, hvor fantastisk det har været at have dem som gæster, og at de håber, at de vil komme igen en anden gang. Jeg står bare helt paralyseret, mens alle

Frederikke lider af post-traumatisk stress syndrom og er i dag førtidspensionist på grund af sygdommen

farer rundt omkring mig. Jeg har en kæmpe klump i halsen. Den er så stor, at jeg føler, at jeg bliver kvalt og slet ikke kan trække vejret. Jeg er i min egen boble, da vi alle sammen står og vinker farvel til holdet. Og så er de bare væk! Kollegaerne optager arbejdet igen, men inden i mig er verden gået i stå.

De næste par dage er jeg i dårligt humør. Jeg fortæller ikke engang min veninde, hvad der er sket, da hun spørger, hvordan natten gik. Jeg har smerter og bløder fra underlivet og bruger bind. Inderst inde ved jeg godt, hvor det kommer fra, men jeg bilder mig selv ind, at det er menstruation og menstruations-smerter, selv om jeg aldrig har lidt af det.

I ugerne efter begynder jeg at få tilfælde af mavepine, som kommer og går igen og igen. Pludselig får jeg kvalme og diarré, og efter nogle timer eller en dag forsvinder det lige så hurtigt, som det kom. Lægen kan ikke finde ud af, hvad det er, og jeg begynder at få en del fravær på mit arbejde på grund af det. Det har jeg aldrig haft før. Men det er ikke det eneste, som har forandret sig ved mig.

Altid ét stort smil

Som månederne går, tager jeg mere og mere i byen. Jeg bliver en rigtig festpige, der altid har et smil på læberne. Min omgangskreds kalder mig Miss Smiley. Og selv da min pung en dag

6 FREDERIKKES RÅD, HVIS DU ER BLEVET VOLDTÅGET:

- * **SIG DET:** Det bliver kun værre af at holde det hemmeligt. Selv om du måske prøver at glemme det og lade, som om det ikke er sket, glemmer din krop og din underbevidsthed ikke.
- * **IKKE DIN SKYLD:** Husk, at selv om du skammer dig og føler dig skyldig, er det ikke din skyld. Heller ikke, hvis du kender voldtægtsmanden.
- * **DU ER IKKE ALENE:** Måske føler du dig alene i verden, men det er du ikke! Du er langt fra den eneste, som er blevet voldtåget. Tal med andre om dine følelser og tanker lige så meget, som du har brug for.

bliver stjålet, smiler jeg. Det er en facade. For når jeg er alene, er jeg ensom og meget trist. Derfor er jeg stort set altid sammen med nogen. Jeg begynder også at være sammen med mange tilfældige mænd, selv om jeg aldrig har været sådan før. Jeg har brug for at bevise over for mig selv, at jeg kan være sammen med en mand uden at blive voldtåget. Jeg vil have bekræftelse, men så snart en mand

"Jeg har angst, er deprimeret og får hele tiden flashbacks til den aften på hotelværelset"

begynder at komme ind på livet af mig, skifter jeg ham ud. Sådan forsætter mit liv i flere år. Både med mændene, mavepinen og smilene.

Efter fire år har jeg fået nok af at være i England. Jeg er træt af at smile hele tiden. Jeg savner min familie og vil hjem, så jeg rejser tilbage til Danmark. Hjemme er der ingen, som studser over, at jeg har forandret mig. Det virker bare, som om jeg har udviklet mig i England. Og det har jeg også. Der er bare ingen, der ved, at forandringen kom fra den ene dag til den anden, og at det hele i virkeligheden er en facade. Jeg er heller ikke selv klar over, at det er voldtægten, som er skyld i, at jeg er, som jeg er, og at jeg stadig efter alle de år lider af mavepine. Det skal der gå mere end et år endnu, før jeg opdager.

Det ryger over mine læber

En sen aften ligger jeg i sengen hjemme hos min daværende kæreste, som jeg har fået, efter jeg er kommet tilbage til Danmark. Jeg har været tilbage i Danmark i et år. Min liv kører på skinner. Jeg har en superlækker lejlighed, jeg har genoptaget kontakten til mine

danske venner, jeg er startet på et studie og får masser af ros på mit arbejde. Vi ligger og snakker om noget helt andet, da det lige pludselig ryger ud af mig: "Jeg er blevet udsat for en gruppevoldtægt!"

Det er første gang, det kommer over mine læber. Det er ikke noget, jeg har tænkt over, at jeg vil sige til ham, men nu er mine omgivelser bare så perfekte, at jeg kan tillade mig at give slip. Jeg hører ikke engang selv, at det kommer over mine læber, før min kæreste svarer: "Det er ikke normalt at sige, det der! Hvad snakker du om, Frederikke?"

Hvis han ikke havde sagt det, havde jeg bare talt videre. Men så snart han har stillet spørgsmålstejn ved det, bryder jeg sammen. Vi taler ikke så meget mere om det. Det er der for meget kaos inden i mig til, at jeg kan. Lige pludselig er jeg utrolig følsom, hysterisk, og jeg begynder at græde over ingenting.

Sådan fortsætter det de næste par dage. Jeg er ikke klar over hvorfor. Min kæreste siger, at jeg er umulig at være sammen med, og det er jeg sikkert også, men jeg slår det hen. Indtil en uges tid efter episoden i sengen.

Lige pludselig går det op for mig, hvorfor jeg har det så dårligt. Først dér kan jeg lægge

to og to sammen og se, at gruppevoldtægten stadig sidder i mig. Hele oplevelsen kommer frem i mig, og jeg kan huske det hele igen. Jeg må bare ud med det og kan næsten ikke vente med at fortælle det til min mor. Jeg har det rigtig skidt, og hun tager mig til lægen.

Jeg kommer til psykolog og får antidepressiv medicin, fordi jeg med rekordfart har fået en depression. Jeg bliver deltidssygemeldt fra mit arbejde, og for hver dag, der går, bliver jeg dårligere. Jeg er fyldt med angst og tør ikke gå ud i butikslokalet, når jeg er på arbejde. Jeg sidder i baglokalet og kigger ud i luften. Jeg kan ikke længere huske noget, og jeg kan ikke tage det ind, som andre mennesker siger til mig. Så jeg bliver jeg indlagt på psykiatrisk afdeling. Der er ikke gået mere end fem uger, fra jeg sagde det højt for første gang.

Jeg kan mærke dem på min krop

Det er ikke gået op for mig, hvor dårligt jeg egentlig har det, da jeg bliver indlagt, og jeg ringer til min veninde og siger, at jeg er blevet indlagt, men at vi ikke skal aflyse vores aftale ugen efter. Det kommer vi dog til. For jeg en-

der med at være indlagt i 13 måneder.

Jeg bliver meget syg. Jeg har angst, er deprimeret og får hele tiden flashbacks til aftenen på hotelværelset. Jeg kan mærke mændenes hænder på min krop, lugte dem og høre dem grine. Jeg er bange for alt og alle. Min mor må ikke kramme mig, for det minder mig om mændenes hænder. Jeg vil ikke ligge i sengen, fordi den minder mig om hotelsengen. Jeg gennemlever alle de ting, som jeg skulle have været igennem lige efter voldtægten. Men nu er der gået fem år, og det hele er blevet meget værre. Jeg får konstatret kronisk post-traumatisk stress syndrom, som jeg skal leve med resten af livet.

Da jeg har været indlagt i ti måneder, vælger jeg at anmelde voldtægten til politiet. Jeg ved, at det næsten bliver umuligt at få mændene dømt. Der er gået lang tid, og voldtægten er sket i et andet land, mens de bor i et tredje. Alligevel har jeg brug for at gøre det.

Mit liv er forandret for altid

I dag er det snart tre år siden, jeg blev udkrevet efter den lange indlæggelse, men jeg har været indlagt i kortere tid tre gange siden. Jeg tænker tit på, hvor frygteligt det er, at den ene aften har ændret mit liv for altid. Der er ikke kommet noget ud af min politianmeldelse, men jeg er glad for, at jeg fik det gjort. Et af mine største ønsker er, at mændenes kæreste eller mødre skal få det at vide og afsky dem for det, de har gjort, men det kommer nok aldrig til at ske. Jeg er blevet førtidspensionist og skal leve med risikoen for løbende at få angst og flashbacks, hvis jeg ikke passer på mig selv, men jeg har et godt liv trods alt.

Det var ikke det liv, jeg gik og drømte om, men jeg sætter pris på de små ting. Og ikke mindst sætter jeg pris på min søn på snart tre år, som jeg er en god mor for, lige meget hvor meget jeg har været igennem. Han er mit holdpunkt. Det kan godt være, at de mænd har vendt mit liv fuldstændig på hovedet, men mit moderinstinkt og min omsorgsfulde natur har de ikke kunnet tage fra mig. ■

6 HVAD ER POST TRAUMATISK STRESS SYNDROM?

Post-traumatisk stress syndrom forkortes ofte PTSD. Det er en psykisk lidelse, som bliver udløst af en konkret, voldsom episode som for eksempel en voldtægt. Personer med PTSD genoplever den konkrete episode i tanker og drømme og får flashbacks. De fleste har svært ved at være i situationer, som minder dem om episoden, og oplever desuden symptomer som angst, depression, koncentrations- og hukommelsesbesvær.

2002

Juni 2002
Frederikke stopper på hf og drømmer om at komme ud at opleve verden.

2003

Marts 2003
Frederikke rejser til England og bliver ansat på et hotel.

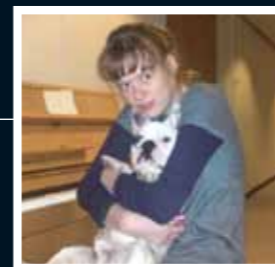
30. Juni 2003
Efter en fest bliver Frederikke voldtåget af fem hotelgæster.

2007

Marts 2007
Frederikke flytter hjem til Danmark igen.

2008

Marts 2008
For første gang fortæller Frederikke nogen om voldtægten.

April 2008
Fem uger senere bliver Frederikke indlagt på en psykiatrisk afdeling og får diagnosen post-traumatisk stress syndrom.

2009

Februar 2009
Frederikke anmelder voldtægten til Politiet i Danmark.

Maj 2009
Efter 13 måneder bliver Frederikke udkrevet.

December 2009
Frederikkes søn kommer til verden.

Frederikke er i dag mor til en søn på knap tre år

2012

Januar 2012
Ni år efter voldtægten bliver Frederikke tilkendt førtidspension.